

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivt ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quaestio 1. Quid, & quotuplex sit reprobatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

tem, sed tantum tollere impedimentum, quod per accidens fuit interpositum; atque ita posse Deum dare illa ut influxura in gloriam secundum rationem formalem influxus, & valoris, non praeamata antecedenter eorum reuiuiscencia, qua se habet ut conditio per accidens: quo eximitur a periculo amandi peccatum.

55 Non placent. Quia merita non influunt in gloriam, nisi ut coniuncta cum perseverantia finali; ad hanc autem peruenire non possunt ab instanti, in quo primo fiunt, nisi vel per durationem continuatam temporis intermedij, vel per restaurationem faciendam per poenitentiam, casu, quod per peccatum intercipiuntur. Ergo haec tria subordinata sunt quoad influxum, seu conducentiam respectu gloriae, merita, continuatio eorum, vel restauratio, & perseverantia finalis. Vel ergo procedimus in sententia admittente praedestinationes efficaces; vel in negante. Si in prima. Ergo Deus nequit conferre eiusmodi merita ex intentione efficaci gloriae, nisi eligendo antecedenter, aut simul vel eorum continuationem usque ad finem, vel eorum restaurationem faciendam per poenitentiam. Sed non elegit primum in casu nostro. Ergo tenetur eligere secundum; & consequenter amare peccatum, quod non prauidetur futurum, uti supponimus. Si autem stemus in secunda sententia. Ex simplici desiderio gloriae non possunt a Deo conferri merita supradicta, nisi antecedenter ametur etiam simplici affectu perseverantia eorum finalis; deinceps vel eorum continuatio praevia, vel restauratio; eoquod merita non sunt utilia ad gloriam, nisi ut perseverantia finaliter: ad hanc autem peruenire non possunt, nisi vel media continuatione, vel media restauratione. Tum sic. Vel Deus ex simplici, & praevio amore restaurationis decernit dicta merita; & sic tenetur amare peccatum; aut quia desiderat poenitentiam ante illud absolute praevium; aut quia merita decreta, nisi medio peccato, ad suam reuiuiscenciam, quo ordinantur, nequeant conducere. Vel Deus decernit dicta merita ex simplici desiderio continuationis eorum usque ad finem. Et sic talis providentia in nostro casu defectu talis continuationis interruptitur, seu cadatur, ut bene vidit Vazq. nec est specialis erga Praedestinatum sed communis Reprobato: eo quod Deus non amat, nec potest talia merita ut coniungenda in actu secundo cum gloria per medium illud continuationis usque ad finem, quod reipsa non est ponendum, sed tantum ut utilia in actu primo; quo etiam patet similia merita saepe providet Reprobis. Ex quo patet, praecitato Doctores argumento Vazq. non satisfacisse; atque ita male in praesenti ab eius sententia deviasse, cum quo consentiunt in alijs ipsi coherentibus.

56 Apud nos vero, qui contra ipsum Vazq. putamus, ex intentione poenitentiae, etiam efficaci, posse Deum permittere peccatum, ut statuimus quaest. 3. nullam vim habet argumentum. Multo enim melius iuxta doctrinam ibi traditam poterit Deus ex intentione reuiuiscenciae meritorum impediendorum per peccatum illa primo conferre, etiam ut influxura in gloriam media ipsa reuiuiscencia. Quo nihil deerit, ut illa ex speciali providentia erga Praedestinatum, & non interrupta conferantur.

57 Vnus est etiam iuxta oppositam sententiam, modus, quo possint dona per peccatum superueniens mortificanda esse praedestinationis effectus

prout primo collata. Si nimirum Deus, antequam decernat, illa conferre, decernat permissionem peccati, illudque praevideat absolute futurum, pro tempore sequente. Tunc enim bene poterit pro tempore antecedente conferre dicta dona ex intentione reuiuiscenciae eorum faciendam per poenitentiam peccati futuri: quin ob id cogatur amare peccatum. Nam in omni sententia amor poenitentiae de peccato absolute praevio non inferre vllatenus amorem ipsius peccati.

Secundo obijcit Vazq. Integra praedestinatio Adami meritis Christi Domini tribuenda, est. Cui tamen attribui non possunt dona collata Adamo ante lapsum. Ergo hac ut primo collata non sunt praedestinationis effectus. Respondet, si dona status innocentiae non sunt collata Adamo ex meritis Christi, ut putat ipse Vazq. cum multis, alterum e duobus esse dicendum; nempe, aut dona dicta status innocentiae non fuisse effectus praedestinationis Adami, sed alterius providentiae interruptae; aut, si fuerunt, integram praedestinationem eius ex meritis Christi non fuisse. Quo casu testimonia Scripturae, quibus disput. 42. quaest. 6. probatum est, omnes praedestinationis effectus, sicut & omnia dona gratiae, dari per Christum, de effectibus, & donis interpretanda erunt; stando in ea sententia, quae datur hominibus in natura lapsa, ad quam reparandam iuxta illam vocem Christus Dominus decretus est. Apud nos vero, qui in Tractatu de Incarnatione tenuimus, dona etiam status innocentiae fuisse collata Adamo ex meritis Christi, facile componitur, illa ut primo collata fuisse effectus praedestinationis Adami, & nihilominus integram eius praedestinationem sub merita Christi cecidisse.

DISPUTATIO 44.

De Reprobatione.

Quia multa ex iam dictis de Providentia, atque Praedestinatione communia Reprobationi sunt, pauca de hac ad ipsam pertinentia restant dicenda. A quibus subinde breui me expediam in praesenti, vltimaque disputatione. Quo & citius toti huic Operi finem imponam.

QVAESTIO I.

Quid, & quotuplex sit reprobatio.

Dari reprobationem, de fide est, ut disput. 37. quaest. 3. num. 29. statuimus. Quid autem nomine reprobationis veniat intelligendum ibidem num. 27. tradidimus. Vbi etiam notavimus, reprobationem duplicem esse, nimirum positivam, & negativam. Circa quam divisionem, alioquin vulgarem, & receptam, non vno modo

Augo.

Auctores loquuntur. Nam quidam reprobationem negativam appellant solum omissionem prædestinationis, vocantes positivam quodvis decretum positivum quavis ratione conducens ad damnationem Reprobatorum; qualia sunt decreta negandi gratiam, permittendi peccatum, excludendi à Regno, & puniendi pœna sensus. Alij idem, ac præcedentes, consentes de positivâ reprobatione, negativam per decretum quasi reflexum non prædestinandi constituunt. Alij decretum permittendi peccatum, & negandi gratiam reprobationi negativæ adiungunt: appellant positivam reprobationem solum decretum puniendi Reprobam æternâ pœnâ damni, & sensus. Alij denique aliter in super loqui solent. Tota hac lis est de modo loquendi.

Suppono, circa quemvis Reprobatorum imprimis dari in Deo omissionem prædestinationis eius, quæ est ommissio eorum omnium decretorum, quibus potuisset illum prædestinare iuxta diversos modos possibiles prædestinandi, de quibus egimus disput. 41. quæst. 1. & 2. Vtrum autem huiusmodi ommissio possit esse pura, vel debeat quasi reflexe aliquo decreto imperari, aliterius est quæstionis, de qua egimus disput. 31. quæst. 5. iuxta cuius resolutionem pura esse potest. Deinde reperitur in Deo decretum puniendi Reprobam pœnâ damni, quæ in privatione gloriæ consistit. Tale enim decretum negari non potest; quidquid contra commuement Theologorum consensus doceat Gaspar Hurt. disput. 5. de Prædestin. diff. 2. sine: quia Deus sine decreto positivo nequit per gloriæ privationem peccatum Reprobi siue originale, siue etiam actuale punire, ut de facto punit. Eito ad negandam illi gloriæ præcisè nullo opus esset positivo decreto. Præterea respectu Reprobi adulti decedentis cum mortali actuali datur in Deo decretum puniendi illum pœnâ æternâ sensus; necnon decretum positivum permissionis peccati. Nam hæc, præter carentiam gratiæ efficacis, (ad quam non esset opus decreto positivo), includit collationem auxilij sufficientis ad non peccandum, suppositâ potestate ad peccandum, prout diximus supra disput. 43. quæst. 3. num. 21. Denique eorum omnium entium positivorum, quæ proximè, vel remotè quavis ratione ad damnationem Reprobi conferunt, non potest non in Deo dari decretum positivum; quidquid sit de negationibus entium ad id ipsum aliquo modo conducentibus. His adde omnes actus scientiæ naturalis, liberæ, & mediæ, quibus Deus ducitur ad concipiendum decreta prædicta, & omissiones liberæ decretorum, iuxta dicta supra disput. 37. quæst. 4.

Igitur, cum hæc, quod ad rem attinet, certa sint, ut terminos expeditos habeamus pro sequentibus quæstionibus, reprobationem positivam vocabimus solum decretum, quo Deus damnat Reprobam in æternum tum pœnâ damni, tum etiam sensus, connotatâ scientiâ præviâ ad tale decretum: sub negativâ autem, seu potius permissivâ reprobatione non solum omissionem prædestinationis (quæ sola, loquendo propriè, est negativâ reprobatio) comprehendemus, sed etiam decreta omnia positiva, quibus Deus permittit peccata, cæteraque entia decernit, quæ cum effectu sunt conductura ad damnationem Reprobi, connotatis

scientiis directivis eorum decretorum, è quibus potissima est scientia mediâ de tali conductiâ.

Etenim reprobatio, quemadmodum prædestinatio, & quavis alia providentia, directè in actibus voluntatis seu positivis, seu negativis, obliquè autem in actibus intellectus constituenda est, prout univèrsim liter statuimus disput. 37. quæst. 9. Nec vllam involuit actum imperij propriè dicti ad intellectum pertinentem, præter prædictas scientias, prout etiam de quavis providentiâ univèrsè ostendimus in eadem disput. 37. quæst. 6. In quo hic iterum non est morandum.

QVAESTIO II.

An Deus ex se ante absolutè prævisa Reprobatorum peccata eos ad pœnam æternam aut damni, aut sensus destinaverit; vel saltem destinare poterit.

Alvinus lib. 1. Institut. cap. 18. & lib. 3. cap. 21. & sequenti. alijque hæretici sectarij asseruerant, Deum ex se ante omnem prævisionem peccati ad ostendam suam iustitiam destinasse Reprobos ad pœnam æternam damni, & sensus: ex eoque sine eos impellere, & necessitare ad peccandum. Quem errorem tanquam planè impium, & blasphemum eruditè refutant Bellarm. lib. 2. de Amissione gratiæ, & lib. de Gratia, & liber arbitri. Becan. tom. 1. Opuscul. in principio. Tann. 1. par. disput. 3. quæst. 7. Peravi. tom. 1. Theolog. Dogmat. lib. 9. & alij Doctores catholici. Qui vno ore consentunt, Deum de facto neminem ante peccata prævisa absolutè, & efficaciter destinare ad æternos Inferni cruciatus, qui sunt pœna sensus. An verò deinceps ad exclusionem, seu ad carentiam gloriæ, quæ est pœna damni, non ita concors Theologorum sententia est.

Nam quidam putant, Deum eundem ordinem servasse cum Reprobis, ac cum Electis; atque ita absolutè, & efficaciter alijs quidem gloriæ, alijs carentiam gloriæ prædefinisse ante vtrorumque prævisa opera seu bona, seu mala. Ita sentit Durand. in 1. distinct. 40. quæst. 2. Bann. 1. p. quæst. 23. art. 3. Zumel ibid. disput. 4. Aluar. de Auxil. disput. 10. per totam. Carmelit. Salmant. 1. par. tract. 5. disput. 8. Ioan. à S. Tho. disput. 10. & alij Thomistæ communiter. Quorum sententiam reliqui fermè Theologi rejiciunt unanimitèr, consentes, Deum ante prævisa peccata neminem à suo Regno excludere, seu destinare ad pœnam damni. Ita Bellarm. lib. 2. de Amissione gratiæ cap. 12. & lib. 2. de Grat. & liber. arbitri. cap. 16. Soar. lib. 2. de Auxilij cap. 5. & lib. 5. de Prædestin. cap. 3. & 6. Vazq. 1. par. disput. 95. cap. 4. 5. & 9. Less. disput. de Prædestin. sect. 6. assert. 6. Molin. 1. par. quæst. 23. artic. 3. 5. advertendum. & artic. 5. disput. 1. memb. 13. & in Concord. artic. 5. disput. 3. Ruiz disput. 15. de Prædestin. sect. 3. & disput. 16. sect. 6. Arrub. disput. 88. Herice disput. 33. cap. 3. Alarc. tract.